

Δέν άκούγεται παρά ό φλοΐσβος τής θάλασσας καί τά τριζόνια. Μέ πήρε ό ύπνος. Ήμουν κουρασμένος από τό κτίσιμο πού κράτησε όλόκληρη μέρα. Κι ώστόσο κοιμήθηκα έξω από τήν καλύβα, ξαπλωμένος στήν άμμο. Πάνω μου άνοιγεται ό ούράνιος θόλος, σκοτεινός αλλά γεμάτος άστέρια. Ό ήλιος πρέπει νά έδυσε πρό πολλοϋ. Άνασηκώνομαι καί κοιτάζω πρός τήν άλλη μεριά τοϋ κόλπου: ό ξένος κτίζει τή δική του καλύβα μέ τή βοήθεια μιās λάμπας γκαζιοϋ. Όλη μέρα κολυμποϋσε καί liaζόταν. Άποφάσισε νά βάλει μπροστά τις έργασίες νυχτιάτικα!

Σηκώνομαι όρθιος καί κατευθύνομαι άποφασιστικά πρός τό μέρος του. Έχει άπλωμένο ένα χαρτί στο έδαφος καί μένει προσηλωμένος στήν άνάγνωση. Θά εΐναι τίποτε οδηγίες για άρχάριους κατασκηνωτές, σκέπτομαι.

“Δέν θέλω νά σās άπογοητεύσω”, τοϋ λέω λοιπόν όταν φτάνω κοντά. “Δέν θέλω κατά κανέναν τρόπο νά σās άπογοητεύσω αλλά αν συνεχίσετε έτσι, ό άνεμος θά σās πάρει τή στέγη”.

“Τή στέγη;”.

“Ναι, τή στέγη. Επιτρέψτε μου νά έκφράσω αύτή τή γνώμη. Έχω πείρα από έλαφρές ξυλοκατασκευές. Γνωρίζω επίσης καλά τις καιρικές συνθήκες πού έπικρατοϋν στήν περιοχή. Η στέγη σας έχει άνάποδη κλίση πρός τόν βοριά. Μήν βλέπετε πού τό πρωςί δέν κούνησε φύλλο. Αϋριο θά πιάσει άέρας. Κι αν πιάσει άέρας, θά εΐναι βορινός άέρας”.

“Τό ξέρω ότι θά εΐναι βορινός άέρας”.

“Τό ξέρετε”.

“Φυσικά τό ξέρω”.

“Δέν ξέρετε τότε ότι ή κλίση τής στέγης σας εΐναι άσύμβατη πρός τήν φορά τοϋ βορινοϋ άέρα: δημιουργεί συνθήκες για άνάπτυξη ύποπιέσεως πού θά άρκοϋσε για τήν έκδήλωση φαινομένου “άρπαγής στέγης”. Εΐμαι μηχανικός ξέρετε...”.

“Εΐμαι κι έγώ μηχανικός. Καί σās πληροφορω ότι ή στέγη –αύτή ή στέγη πού βλέπετε- εΐναι μελετημένη μέ μολύβι καί χαρτί. Υπολόγισα τήν άντοχή τής όλης κατασκευής για όριζόντιες δυνάμεις άνέμων ένα μποφόρ. Σās βρίσκω λίγο βιαστικό. Κοιτάξατε τί συνδέσμους χρησιμοποιοϋ; Έλέγξατε πώς πάκτωσα τά ύποστηλώματα; Μέ τί στοιχεΐα μιλάτε; Άγναντεύετε από έξήντα μέτρα μακριά, από τό ψωριάρικο καλύβι σας κι έρχεστε νά έπιδείξετε σ’ έμένα τις ύποτιθέμενες γνώσεις σας!”.

“Τί εΐπατε, κύριε;”.

“Άμφιβάλλω αν είσαστε καν μηχανικός. Μήπως αποφοιτήσατε από τίποτε σχολές δευτέρας κατηγορίας;”.

Παίρνω βαθιά ανάσα για να άντέξω τήν προσβολή.

“Πολύ καλά, αγαπητέ μου”, μουγκρίζω τελικά. “Αν νομίζετε ότι σας έθιξα με μιá φιλική προειδοποίηση, τότε αποχωρώ, εϋχομαι καλή τύχη και δέν ξεχνάω –φυσικά- τίς άδικες κουβέντες σας”.

Κάνω στροφή εκατόν όγδόντα μοιρών και έπιστρέφω στο δικό μου κατάλυμα. Πλαγιάζω αλλά δέν με παίρνει ό ύπνος. Έχω ταραχθει από τήν συμπεριφορά του άνθρώπου. Με ένοχλει ακόμα ή φασαρία του, με ένοχλει τό φώς του. Κάποτε τό σβήνει, έπιτέλους. Γίνεται ξανά ήσυχία αλλά, και πάλι, έγώ δέν ήσυχάζω.

Βγαίνω έξω και τεντώνομαι. Είσπνέω τόν καθαρό άέρα τής θάλασσας.

“Υστερα περπατάω άργά, δίπλα στο κύμα, προς τήν ξένη καλύβα, στο φώς τής σελήνης που άνέτειλε πρό όλίγου. Στο χέρι κρατάω φακό. Πλησιάζω τό κτίσμα και άκούω τό ροχαλητό του άνθρώπου. Γονατίζω και μπαίνω μέσα. Για πότε πρόλαβε να στήσει τόσο ραφινάτο οικόδομημα; Ανάβοντας τόν φακό διαπιστώνω ότι οί συνδέσεις είναι μεταλλικές και όντως ένισχυμένες. Οί πακτώσεις έχουν γίνει με έπιμέλεια. Παίρνω τό κατσαβίδι και χαλαρώνω έλαφρά τίς ένώσεις σε μερικά κρίσιμα σημεία. “Υστερα, χωρίς να γίνω άντιληπτός, γυρνάω στην παραλία και πέφτω έπιτέλους κι έγώ στο νερό. Όλη μέρα δούλευα, θα εύχαριστηθώ τουλάχιστον τήν νυκτερινή θάλασσα. Κοντεύει πιά να ξημερώσει. Η λεία έπιφάνεια ρυτιδώνεται από τόν πρώτο πρωινό άνεμο. Σύντομα ό βοριάς δυναμώνει. Τριξίματα και άλλοι ήχοι άκούγονται από τήν καλύβα του ξένου. Τόν βλέπω σύντομα να έρχεται τρέχοντας προς τό μέρος μου.

“Κύριε”, λέει λαχανιασμένος, “είχατε δίκιο. Ζητώ συγγνώμη για τά χθεσινά. Δέν φανταζόμουν πόσο θα χαλάρωναν οί συνδέσεις από τήν δύναμη του άνέμου”.

“Είδατε; Έγώ λοιπόν τό φανταζόμουν. Τό προέβλεψα. Ως συνάδελφος είχα χρέος να σας προειδοποιήσω, όπως και τό έπραξα”.

“Τό ξέρω. Αλλά τώρα χρειάζομαι τή βοήθειά σας. Δέν μπορώ να κάνω τίποτε μόνος. Δέν υπάρχει άλλος άνθρωπος σε άκτίνα τώσων χιλιομέτρων”.

“Προκαλέσατε τά φυσικά φαινόμενα, όμως. Είναι άναμενόμενο να υποστείτε τώρα τίς συνέπειες. Όταν σας μιλούσα με είρωνευόσασταν”.

“Έχετε δίκιο. Ζήτησα συγγνώμη. Τί άλλο να κάνω; Σας ίκετεύω γονατιστός, όσο είναι καιρός: βοηθήσ'τε να κατεβάσω τή στέγη κι ύστερα τήν ύπολογίζω ξανά με τήν έπίβλεψή σας. Δέν έχω άμφοβολία για τίς δρώσες ροπές

πακτώσεως. Άλλά κάτι πήγε στραβά στην εκτέλεση: θά σπάσουν οί ξύλινες δοκίδες πού μετέφερα από μακριά”.

“Τέλος πάντων. Άς δοϋμε τί μπορεί νά γίνει”, λέω συγκαταβατικά και πραγματοποιώ ένα βήμα πρός τό μέρος του μέ βαρυθυμία.

Τή στιγμή εκείνη όμως ό σφοδρός άνεμος σηκώνει τήν καλοπλεγμένη στέγη, τήν τινάζει ψηλά, τήν αναστρέφει στόν άέρα και τήν οδηγεί σταθερά σέ εύθύγραμμη τροχιά – σαν νά ήταν χάρτινο φύλλο- άκριβώς πάνω στή δική μου καλύβα. Τό βαρύ κομμάτι προσκρούει μέ δύναμη στά καλαμένια ύποστηλώματα και τά άποκόπτει: συντρίμια από τίς δύο καλύβες άπλώνονται στό μήκος τής παραλίας.

Τότε, για πρώτη φορά, καθένας μας για άλλους λόγους, κοιτάζει τόν άλλον στά μάτια.